

učinil-li tak, stalo se celé řízení zmatečným podle obdoby § 477 čís. 5 c. ř. s., ježto nezletilí zákonní dědici nebyli v pozůstalostním řízení řádně zastoupeni, ač potřebovali zákonného zástupce, an si jejich otec činil nárok na pozůstalost. Zmatečností jest stíženo celé pozůstalostní řízení, tudíž i dědická dohoda jakož i odevzdací listina. Poslední věta § 194 obč. zák. nepřichází v úvahu, ano tu jde o zvláštní předpis § 77 čís. 1 nesp. říz., který platí jen pro pozůstalostní řízení, § 194 obč. zák. se vůbec nedovolává a výslovně uvádí, že zákonným zástupcům nezletilých dědiců jest zakázáno, je zastupovati, když vlastní zájem těchto zástupců jest v rozporu se zájmem jejich chráněnců. Za tohoto stavu věci nezbylo než k dovolací stížnosti uznati, jak se stalo. Vzhledem k tomu stal se návrh na dodatečné projednání pozůstalosti podle § 179 nesp. pat. bezpředmětným.

Čís. 10259.

Dělník (Zimmerling), palný (střelec) na dole nepodléhá pensijnímu pojištění a nemá proto náhradní nárok proti těžařstvu z důvodu, že ho nepřihlásilo k pensijnímu pojištění.

(Rozh. ze dne 24. října 1930, Rv I 1573/29).

Zaměstnanec žalovaného těžařstva domáhal se na něm náhrady škody, ježto ho žalované těžařstvo nepřihlásilo k pensijnímu pojištění. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobce, jenž podle zjištění nižších soudů byl zaměstnán u žalovaného těžařstva od 1. března 1915 do 18. ledna 1925, domáhá se na žalované straně náhrady škody, ježto ho nepřihlásila k pensijnímu pojištění, jak jí to ukládal § 73 zákona ze dne 16. prosince 1906, ř. z. čís. 1 na rok 1907 v doslovu císařského nařízení ze dne 25. června 1914 čís. 138 ř. zák., pokud se týče zákona ze dne 5. února 1920 čís. 89 sb. z. a n., u jubilejního fondu jako náhradního ústavu podle § 64 cit. zák. Jádrem sporu jest rozřešení otázky, zda žalobce podléhal za služby u žalovaného těžařstva pensijnímu pojištění čili nic. Nepodléhal-li pensijnímu pojištění, nebylo zákonné povinnosti žalované strany, by žalobce přihlásila k pensijnímu pojištění, a není tu pak ani jejího zavinění podle § 1295 obč. zák. Správně dolíčily nižší soudy, že žalobce nepodléhal pensijnímu pojištění. Podle zákona ze dne 16. prosince 1906 čís. 1 ř. zák. na rok 1907 jak v doslovu císařského nařízení ze dne 25. června 1914 čís. 138 ř. zák. (§§ 1 a 2) i v doslovu zákona ze dne 5. února 1920 čís. 89 sb. z. a n. (§ 1) podléhaly a podléhají pensijnímu pojištění osoby, vykonávající převážně duševní práce, pak osoby, jež k pracím jiných pravidelně dozírají, v hornictví dozorcí, důlní lezci tedy osoby, jichž činnost se v podstatě vy-

čerpává v tom, že přímo dozírají na jiné pracující osoby, kdežto z něho vyloučeny jsou pracovníci manuální. Pokud jde o činnost žalobce na dole žalovaného těžářstva, jest zjištěno, že žalobce nekonal na dole ani duševní práce ani pravidelnou dozorčí službu a že neměl podřízené dělníky, nýbrž, že zastával od 1. března 1915 až do konce roku 1921 službu dělníka tak zv. »Zimmerlinga«, potom že byl asi rok palným (střelcem), a, ježto se neosvědčil, že byl opět zaměstnán jako »Zimmerling«, asi do roku 1924 až do svého úrazu (18. ledna 1925) opět jako palný, a že jen tu a tam byl v neděli a ve svátek přidělen k důlnímu dozoru, vždy jako požární hlídka, nikdy však jako dozorce, ježto jako takový byl jiný přítomen. Z uvedených zjištění plyne, že žalobce nekonal na dole pravidelnou dozorčí službu, že tudíž nebyl dozorčím orgánem po rozumu shora citovaných zákonných ustanovení. Pokud byl žalovaný zaměstnán na dole jako palný (střelec) nepodléhal pensijnímu pojištění, ježto střelci nevykonávají v důlním podniku převážně duševní práce ani pravidelně nedozírají k pracím jiných (srov. nález nejv. správ. soudu ve věcech administrativních ze dne 17. října 1923 čís. 17484 sb. Bohuslav čís. 2773). Ježto tudíž žalobce jako palný pensijnímu pojištění nepodléhal, a ježto dále, jak zjištěno, dozorcem nebyl, nýbrž vykonával jen práce podřízené, správně dovodily nižší soudy, že se zákon o pensijním pojištění nevztahoval na žalobce a že nebylo povinností žalovaného těžářstva, by přihlásilo žalobce k pensijnímu pojištění. Nestihá tudíž žalované těžářstvo zavinění podle § 1295 obč. zák., když nepřihlásilo žalobce k jubilejnímu fondu jako náhradnímu fondu podle § 64 cit. poj. zák. Není proto zažalovaný nárok důvodem po právu a byla žaloba právem zamítnuta nižšími soudy.

Čís. 10260.

Účelem ustanovení § 519 čís. 3 c. ř. s. jest umožniti oddělené přezkoumání onoho právního názoru odvolacího soudu, jenž byl podnětem ke zrušení prvního rozsudku, nelze však k tomuto rekursu rozhodovati i o oněch právních názorech odvolacího soudu, jež nebyly podnětem ke zrušení rozsudku prvního soudu.

(Rozh. ze dne 24. října 1930, R II 377/30.)

Procesní soud první stolice uznal žalobní nárok na náhradu škody důvodem po právu, odvolací soud k odvolání žalovaných zrušil napadený rozsudek a uložil prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoc, o věci znovu rozhodl.

Nejvyšší soud rekurs žalovaného odmítl, pokud se týče zamítl.

Důvody:

Žalovaný Antonín T. stěžuje si proti usnesení odvolacího soudu, pokud jím byl podle jeho vlastního návrhu zrušen rozsudek procesního soudu, poněvadž se nezabýval otázkou příčinné souvislosti mezi úrazem